

Ο μαγικός σταθμός

των λεωφορείων

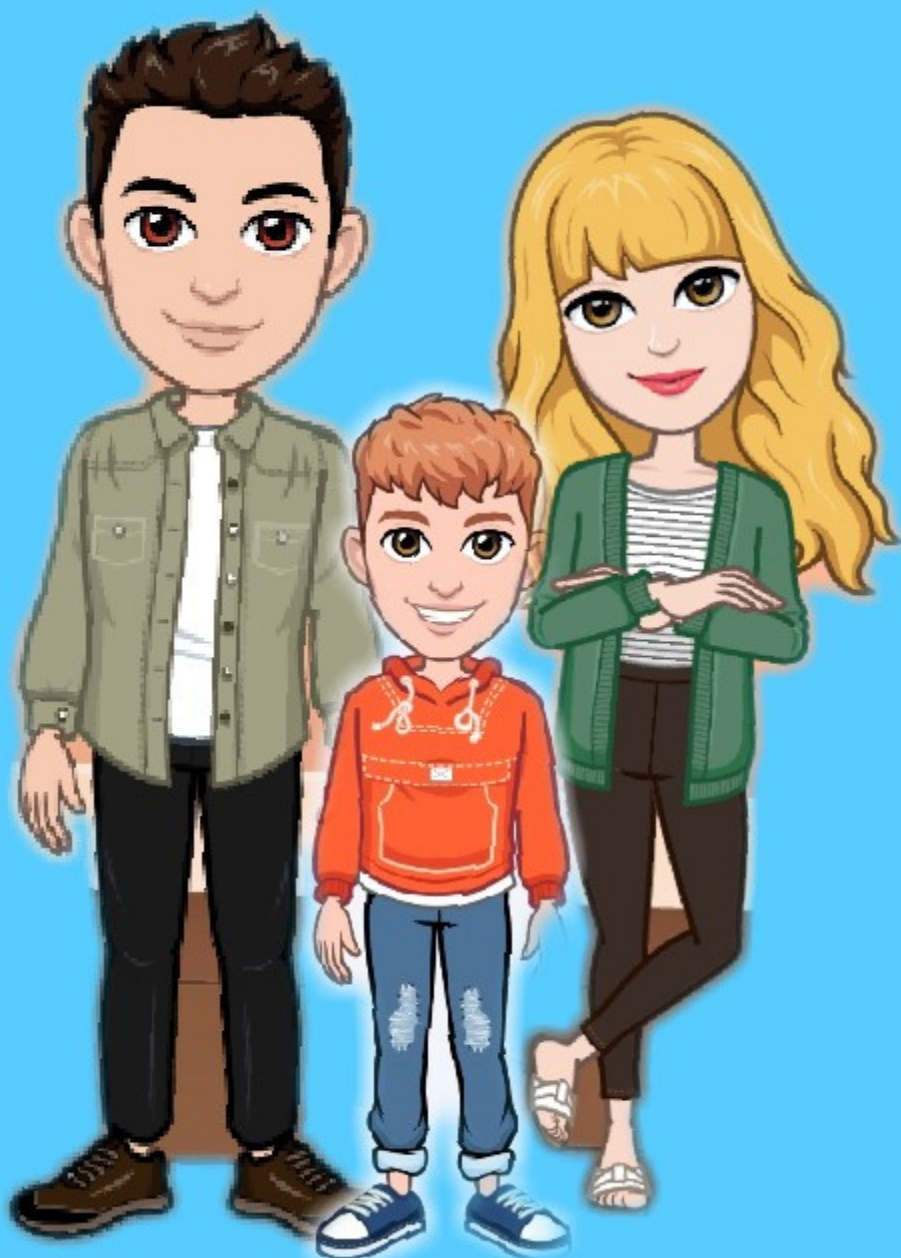
Ο μαγικός σταθμός των λεωφορείων

Ευαγγελία Ζώρα

Έτος έκδοσης: 2021

© copyright κειμένου: Ευαγγελία Ζώρα

Μια φορά κι έναν καιρό σε μία μακρινή και όμορφη πόλη ζούσε ο μικρός Άγγελος μαζί με τους γονείς του. Ήταν ένα πολύ χαρούμενο, ευγενικό και καλόκαρδο παιδάκι σαν ένα μικρό αγγελάκι. Πάντα βοηθούσε όποιον του το ζητούσε και είχε πολύ αγάπη μέσα στην καρδιά του.

Μία μέρα όμως που ο Άγγελος γύρισε στο σπίτι του μετά το σχολείο, είδε τους γονείς του να τον περιμένουν όρθιοι δίπλα στην πόρτα και είχαν μάλιστα πολύ σοβαρό ύφος.

«Άγγελε τι είναι αυτά που μας
είπε η δασκάλα σου;», του είπε ο
μπαμπάς του και έσμιξε αυστηρά
τα φρύδια του.

«Γιατί παιδί μου έσκισες το
τετράδιο του συμμαθητή σου του
Νικόλα και γιατί λέρωσες τα
παπούτσια της Κατερίνας, της
συμμαθήτριάς σου;», τον ρώτησε η
μαμά του θυμωμένη.

«Λέει ψέματα αυτή η κακιά και χαζή δασκάλα. Εγώ δεν έκανα τίποτα.», φώναξε το μικρό αγόρι.

«Άγγελε τι έχουμε πει; Απαγορεύεται να λέμε κακές λέξεις.», τον μάλωσε η μαμά του και εκείνος πήγε τρέχοντας στο δωμάτιό του.

Η μαμά του τον ακολούθησε, προσπαθώντας να μάθει τι είχε συμβεί και ο μικρός Άγγελος συμπεριφερόταν τόσο περίεργα.

Οι δασκάλες του μιλούσαν πάντα με τα καλύτερα λόγια για αυτόν και ποτέ δεν είχε πειράξει τα άλλα παιδάκια.

Ο Άγγελος όμως δεν ήθελε να μιλήσει σε κανέναν προτιμούσε να μείνει μόνος του. Ήταν πολύ θυμωμένος με τους γονείς του, επειδή τον μάλωσαν.

Το μικρό αγόρι κάθισε δίπλα
στο παράθυρο και χάζευε
τα κλαδιά των δέντρων, που
κουιόταν από τον δυνατό
αέρα. Τα σύννεφα φυσούσαν
με τόση πολύ δύναμη, που
έσπρωχναν μέχρι και το
παράθυρο στο δωμάτιό του.

Σκέφτηκε όλα όσα έγιναν στο σχολείο και άρχισε να κλαίει. Εδώ και λίγες μέρες κάποια παιδιά τον κοροϊδεύουν, γιατί λένε ότι ο Άγγελος δεν τρέχει γρήγορα και χάνει συνέχεια στα παιχνίδια που παίζουν στην αυλή.

Γι'αυτό και έσκισε το τετράδιο του Νικόλα και λέρωσε τα παπούτσια της Κατερίνας! Δεν άντεχε άλλο να γελάνε μαζί του. Στους γονείς του όμως δεν θα παραδεχτεί ότι όσα είπε η δασκάλα του είναι αλήθεια, γιατί θα τον μαλώσουν και θα τον βάλουν τιμωρία.

Ξαφνικά το παράθυρο άνοιξε
με φόρα και μαζί με τον
κρύο αέρα μπήκε και ένα
μικρό χαρτάκι μέσα στο
δωμάτιο.

Ήταν άσπρο και είχε
ζωγραφισμένο στο κέντρο
του πολλά και χρωματιστά
λεωφορεία.

Αμέσως θυμήθηκε τον σταθμό
λεωφορείων που χτίστηκε
πριν λίγες μέρες δίπλα από
το σχολείο του. Κάθε μέρα
έβλεπε πολλούς ανθρώπους να
πηγαίνουν εκεί και του είχε πει
μάλιστα ένας φίλος του ότι σε
εκείνον τον σταθμό μπορείς να
ταξιδέψεις χωρίς να πληρώσεις
εισιτήριο.

«Αφού οι γονείς μου με μαλώνουν, άρα δεν με αγαπάνε. Γι'αυτό και εγώ θα φύγω και θα πάω να μείνω μαζί με την γιαγιά μου στο χωριό.», σκέφτηκε ο μικρός Άγγελος και μιας και δεν είχε καθόλου χρήματα, θα πήγαινε με τα πόδια μέχρι τον σταθμό με τα χρωματιστά λεωφορεία. Μετά θα έμπαινε σε ένα λεωφορείο και σε μία ώρα θα έφτανε στο σπίτι της γιαγιάς και του παππού του.

Νιώθοντας λοιπόν ότι οι γονείς του έπαψαν να τον αγαπούν, πήρε το κίτρινο σακίδιό του και έβαλε μέσα ένα μικρό μπουκάλι με νερό, ένα μήλο για να φάει αν πεινάσει και τον Μπεν, το αρκουδάκι του, που ήταν δώρο της γιαγιάκας του και δεν το αποχωριζόταν ποτέ.

Την επόμενη μέρα το πρωί ο Άγγελος δεν πήγε στο σχολείο, όπως νόμιζαν οι γονείς του, αλλά στο σταθμό των λεωφορείων. Κουβαλούσε στην πλάτη του το κίτρινο σακίδιό του και περπατούσε με γρήγορα και αποφασιστικά βήματα.

Μόλις έφτασε εκεί, είδε μία τεράστια πινακίδα που έγραφε: «Ο μαγικός σταθμός των λεωφορείων» με μεγάλα και πολύχρωμα γράμματα. Στην αρχή παραξενεύτηκε που στην πινακίδα έγραφε την λέξη "μαγικός". Αναρωτήθηκε γιατί ήταν μαγικός εκείνος ο σταθμός λεωφορείων.

Δεν έδωσε όμως περισσότερη σημασία, καθώς την προσοχή του τράβηξαν τα τεράστια και ψηλά λεωφορεία. Από μακριά δεν φαινόταν τόσο μεγάλα και τόσο όμορφα!

«Γεια σου καλό μου παιδάκι! Είμαι ο Τάκης ο εξερευνητάκης και με μεγάλη μου χαρά θα σε ξεναγήσω σε αυτόν τον όμορφο χώρο». Μία δυνατή και πολύ λεπτή φωνή ακούστηκε ξαφνικά και ο Άγγελος αναπήδησε στην θέση του από την τρομάρα του.

Θαύμαζε τα χρωματιστά λεωφορεία, που για πρώτη του φορά τα έβλεπε από τόσο κοντά, και δεν είχε προσέξει ότι ένα μικρό και χαριτωμένο ανθρωπάκι με ένα τεράστιο χρωματιστό καπέλο βρισκόταν δίπλα του και του μιλούσε.

«Λοιπόν μικρό μου παιδάκι, ποιό είναι το ονοματάκι που σου έδωσε η μαμά και ο μπαμπάς;», τον ρώτησε ο Τάκης ο εξερευνητάκης και έβαλε ένα μεγάλο φτερό στην κορυφή του καπέλου του.

«Άγγελο με λένε!», συστήθηκε το αγόρι. «Το καπέλο σου είναι πολύ όμορφο.», σχολίασε και το μικρό ανθρωπάκι χαμογέλασε.

«Σε ευχαριστώ πολύ καλέ μου Άγγελε! Έτοιμος για την ξενάγηση στον μαγικό σταθμό των λεωφορείων;»

«Θα ήθελα πολύ να δω αυτόν τον όμορφο χώρο, αλλά βιάζομαι. Θέλω να πάω στο σπίτι της γιαγιάς μου.», του απάντησε ο Άγγελος.

«Α, μάλιστα! Πάμε τότε να βγάλεις εισιτήριο.»

«Εισιτήριο; Μα εγώ δεν έχω χρήματα.», αποκρίθηκε το αγόρι με μία έκφραση ανησυχίας ζωγραφισμένη στα καστανά και όμορφα μάτια του.

«Μην ανησυχείς! Δεν χρειάζεσαι χρήματα για να αγοράσεις το εισιτήριο. Έλα να σου δείξω!», του είπε ο Τάκης ο εξερευνητάκης δείχνοντάς του τον δρόμο.

Λίγο παραπέρα υπήρχε ένας μεγάλος πάγκος με πολλά και χρυσά εισιτήρια.

Ο Άγγελος άπλωσε το χέρι του για να πάρει ένα, όμως ο Τάκης ο εξερευνητάκης τον σταμάτησε.

«Ειι! Τι κάνεις εκεί μικρό μου παιδάκι;
Δεν μπορείς να το πάρεις. Πρέπει να το αγοράσεις.»

«Μα σου είπα ότι δεν έχω χρήματα.»,
είπε απογοητευμένο το αγόρι.

«Στον μαγικό σταθμό των λεωφορείων το εισιτήριο δεν αγοράζεται με χρήματα, παιδάκι μου καλό, αλλά με καλοσύνη.», του είπε ο Τάκης ο εξερευνητάκης και ο μικρός Άγγελος παραξενεύτηκε.

«Με καλοσύνη; Τι εννοείς;», αναρωτήθηκε το αγοράκι.

«Να κάνεις μία καλή πράξη εννοώ! Κοίτα γύρω σου και σκέψου. Τι καλό μπορείς να κάνεις;»

Ο Άγγελος κοίταξε γύρω του, όπως τον συμβούλεψε ο Τάκης ο εξερευνητάκης, εκείνο το πολύ μικρό και αστείο ανθρωπάκι, και είδε έναν άνθρωπο να κάθεται στο πάτωμα με πολλές τρύπες πάνω στα ρούχα του. Φαινόταν πεινασμένος και ταλαιπωρημένος.

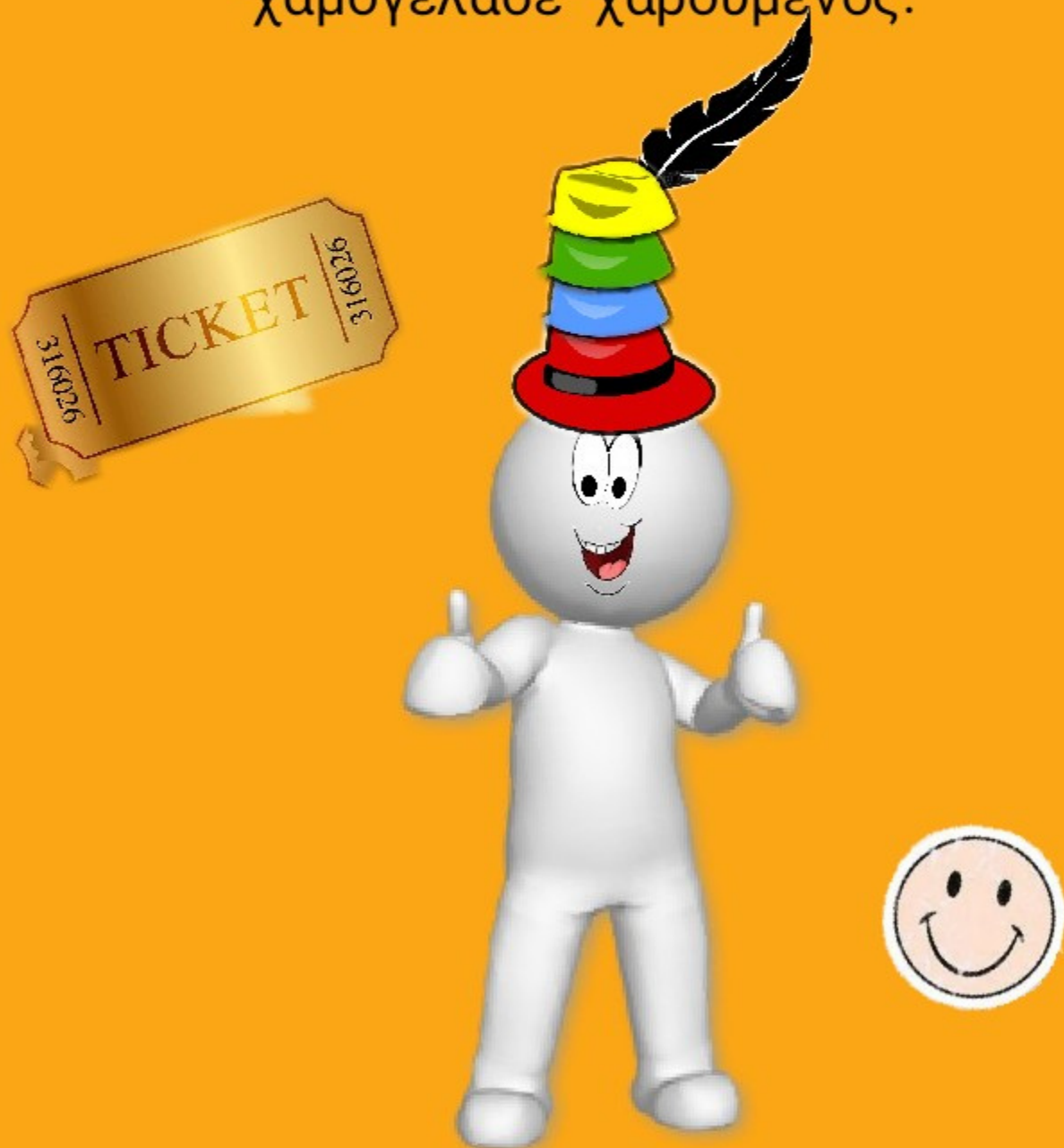

Τότε το μικρό αγόρι έβγαλε από το σακίδιό του το μπουκαλάκι με το νερό και το νόστιμο μηλαράκι και του τα πρόσφερε ευγενικά, για να μην πεινάει και να μην διψάει. Εκείνος τα πήρε από τα χέρια του μικρού αγοριού και του χαμογέλασε.

Τον ευχαρίστησε μέσα από την καρδιά του για αυτήν την καλή του πράξη και ο Άγγελος ένωσε μεγάλη χαρά που βοήθησε κάποιον που το είχε ανάγκη.

«Συγχαρητήρια μικρό γλυκό μου αγοράκι! Έχεις κερδίσει ένα αυτοκολλητάκι για αυτή την καλή σου πράξη, αλλά και ένα ολόχρυσο εισιτηριάκι.», είπε με χαρούμενη και ενθουσιώδης φωνή ο Τάκης ο εξερευνητάκης. Ο Άγγελος πήρε το εισιτήριο στα χέρια του και χαμογέλασε χαρούμενος.

«Και δεν μου λες εσύ παιδάκι; Γιατί θέλεις να πας στο σπίτι της γιαγιάς σου; Δεν μένεις με τους καλούς σου τους γονείς;»

«Οι γονείς μου είναι πολύ κακοί και δεν με αγαπάνε καθόλου. Θέλω να φύγω από το σπίτι.», είπε ο Άγγελος και ένιωσε πολύ μεγάλο θυμό που θυμήθηκε τους γονείς του.

«Τι λόγια είναι αυτά που λες μικρό μου αγγελάκι; Όλοι οι γονείς αγαπάνε τα παιδιά τους.»

«Οι δικοί μου όμως δεν με αγαπάνε και με μαλώνουν συνέχεια.»

«Βλέπω πως είσαι πολύ θυμωμένος Άγγελε με τους γονείς σου. Θέλεις να μου πεις για ποιό λόγο σε μάλωσε η μαμά και ο μπαμπάς σου ή μήπως όχι; Πρόσεξε όμως ψέματα να μην μου πεις γιατί να είσαι σίγουρος ότι θα το καταλάβω.», είπε ο Τάκης ο εξερευνητάκης και τότε ο Άγγελος του εκμυστηρεύτηκε όλη την αλήθεια

Του είπε δηλαδή ότι όλα όσα ανέφερε η δασκάλα του στους γονείς του ήταν αλήθεια και ότι ποτέ δεν θα πείραζε κανέναν αν δεν τον κοροΐδευαν. Του είπε επίσης ότι πάνω στα νεύρα του είπε μία κακιά λέξη και οι γονείς του τον μάλωσαν. Γι'αυτό λοιπόν είχε θυμώσει τόσο πολύ μαζί τους.

«Αχ βρε μικρό παιδάκι! Δεν το ξέρεις ότι μυστικά από τους γονείς δεν πρέπει να κρατάμε; Αν στο σχολείο κάποιος σε πειράζει, τρέχουμε αμέσως να χωθούμε στην μεγάλη και ζέστη αγκαλιά του μπαμπά και της μαμάς. Όλα στους γονείς τα λέμε και εκείνοι βρίσκουν λύσεις μαγικές, τα προβλήματα τα λύνουν.»

«Έχεις δίκιο Τάκη εξερευνητάκη, αλλά φοβήθηκα να μην με μαλώσουν.»

«Αν τους πεις όλη την αλήθεια, μην ανησυχείς δεν θα σε μαλώσουν. Θα συζητήσετε ήρεμα και ωραία και όλα τα προβλήματα θα τα λύσετε παρέα.»

«Ναι αλλά όταν είπα μία κακιά λέξη με μάλωσαν.», είπε θυμωμένα ο Άγγελος.

«Μερικές φορές οι γονείς μαλώνουν τα παιδάκια τους γιατί τα αγαπάνε πάρα πολύ και θέλουν το καλύτερο για αυτά.

Κακές λεξούλες δεν πρέπει ποτέ να λέμε γιατί μας κάνουν να φαινόμαστε άσχημοι και κακοί. Όταν όμως λέμε καλές και όμορφες λεξούλες τότε γινόμαστε πανέμορφα και υπέροχα πλασματάκια.»

«Τότε και εγώ θα λέω μόνο καλές λεξούλες για να είμαι ένα υπέροχο παιδάκι.», είπε ο Άγγελος στον Τάκη τον εξερευνητάκη και χαμογέλασε πλατιά. «Πρέπει όμως να φύγω τώρα για να προλάβω να φτάσω νωρίς στο σπίτι της γιαγιάς.»

«Θέλεις λοιπόν ακόμη να πας να μείνεις μαζί με την γιαγιά σου υπέροχο παιδάκι;», τον ρώτησε ο Τάκης ο εξερευνητάκης και ο Άγγελος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

«Εντάξει λοιπόν, έλα από εδώ καλό μου αγοράκι να σου δείξω τα λεωφορεία.» Ο μικρός Άγγελος τον ακολούθησε και είδε ότι υπήρχαν τέσσερις μεγάλοι διάδρομοι και τέσσερα χρωματιστά λεωφορεία. Το ένα λεωφορείο ήταν πράσινο, το άλλο κίτρινο, ένα άλλο κόκκινο και το τελευταίο μπλε.

«Γιατί Τάκη εξερευνητάκη τα λεωφορεία έχουν διαφορετικά χρώματα;», ρώτησε το αγόρι.

«Ω, αυτό θα το καταλάβεις όταν θα μπεις μέσα σε ένα λεωφορείο και θα ξεκινήσει το ταξίδι σου.»

«Ναι αλλά πώς να ξέρω σε ποιο λεωφορείο να μπω;», αναρωτήθηκε.

«Γι'αυτό είμαι εγώ εδώ, γλυκό μου παιδάκι, για να σε βοηθήσω να διαλέξεις. Βλέπω όμως ότι είσαι ακόμη πολύ θυμωμένος με τους γονείς σου ή μήπως κάνω λάθος;», ρώτησε ο εξερευνητάκης Τάκης.

«Όχι δεν κάνεις λάθος. Είμαι πολύ θυμωμένος.», απάντησε το μικρό αγόρι.

«Σου προτείνω λοιπόν, καλό μου παιδάκι, να επιβιβαστείς στο μπλε λεωφορείο.»

«Τέλεια! Πάω να ξεκινήσω γρήγορα το ταξίδι μου. Σε ευχαριστώ πολύ για την πολύτιμη βοήθειά σου Τάκη εξερευνητάκη.»

«Χαίρομαι πολύ που σε βοήθησα
γλυκό μου αγγελάκι. Καλό
ταξίδι!», του ευχήθηκε ο Τάκης
ο εξερευνητάκης και ο Άγγελος
προχώρησε ευθεία προς το μπλε
λεωφορείο, κρατώντας σφιχτά
στο χέρι του το χρυσό εισιτήριο.

Το αγόρι πήγε να μπει μέσα στο μπλε λεωφορείο, κάποιος όμως τον σταμάτησε.

«Το εισιτήριό σου παρακαλώ!», του είπε με λεπτή και δυνατή φωνή ένα μικρό ανθρωπάκι με τεράστιο καπέλο, που έμοιαζε πάρα πολύ με τον Τάκη τον εξερευνητάκη.

«Ουαου! Μοιάζεις πολύ με τον...», πήγε να πει ο Άγγελος, αλλά το μικρό ανθρωπάκι τον διέκοψε.

«...με τον Τάκη τον εξερευνητάκη. Ναι, το ξέρω! Είμαστε αδέρφια. Γι'αυτό μοιάζουμε τόσο πολύ.», του είπε το ανθρωπάκι με το τεράστιο χρωματιστό καπέλο.

«Εσένα πώς σε λένε;», ρώτησε με περιέργεια το μικρό αγόρι.

«Α συγγνώμη! Δεν σου συστήθηκα. Άκου λοιπόν το ποιηματάκι μου και θα μάθεις και το όνομά μου!»

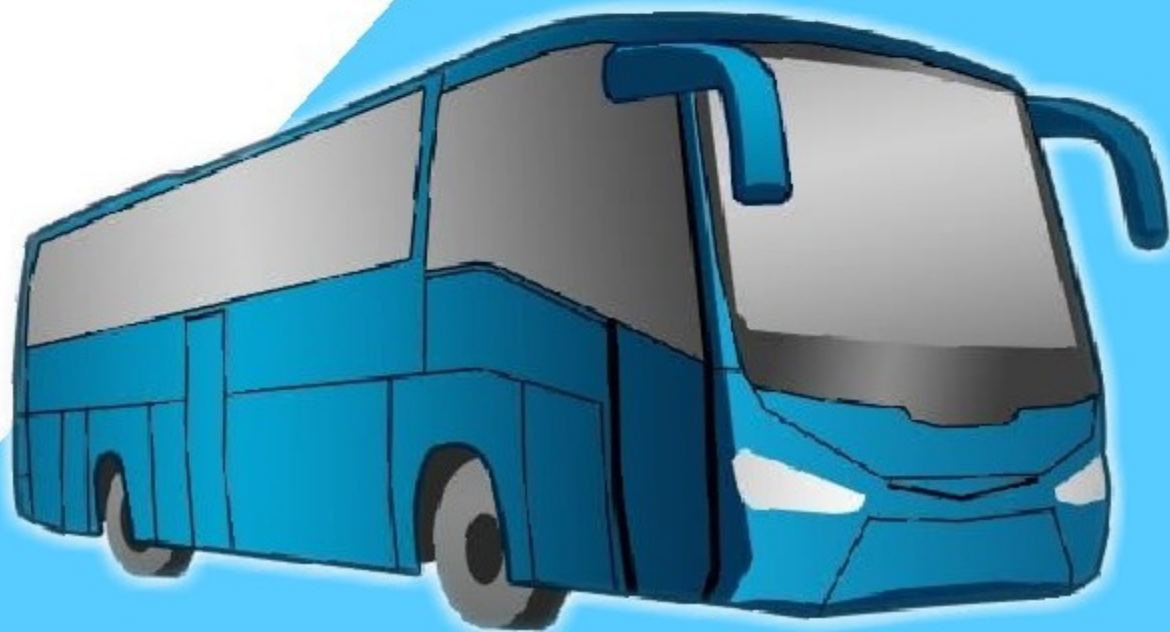
Ηρεμία και γαλήνη αν θες
εσύ να βρεις
ελα στον Τούλη τον
εξερευνητούλη
και θα χαλαρώσεις στην
στιγμή.

«Γεια σου Τούλη εξερευνητούλη! Το ποιηματάκι σου είναι τέλειο.», είπε χαρούμενα ο Άγγελος και του έδειξε το χρυσό εισιτήριό του.

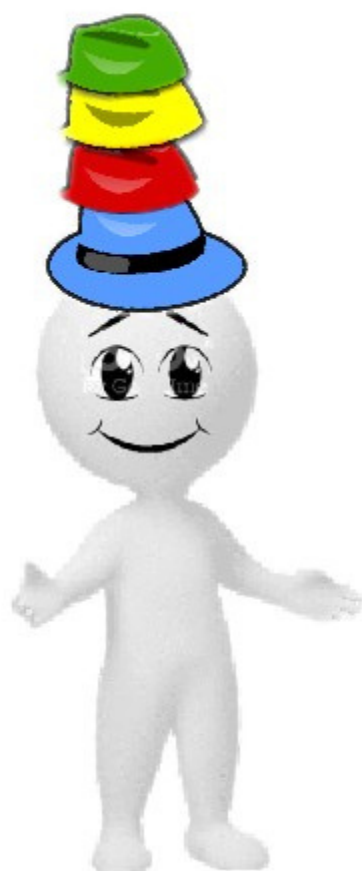

«Έτοιμος για ξενάγηση στο μπλε λεωφορείο της ηρεμίας;», είπε περήφανα ο Τούλης ο εξερευνητούλης.

«Λεωφορείο της ηρεμίας; Δεν κατάλαβα. Τι εννοείς;», ρώτησε με απορία το μικρό αγόρι.

«Δεν σου εξήγησε ο Τάκης ο εξερευνητάκης; Τέλος πάντων, δεν πειράζει. Θα σου τα εξηγήσω όλα εγώ! Στον μαγικό σταθμό των λεωφορείων επιλέγουμε το λεωφορείο με το οποίο θα ταξιδέψουμε, ανάλογα με το πώς νιώθουμε εκείνη την στιγμή. Έμαθα από τον Τάκη τον εξερευνητάκη, ότι είσαι πολύ θυμωμένος Άγγελε. Γι'αυτό και θα ταξιδέψεις με το μπλε λεωφορείο της ηρεμίας. Πριν όμως ξεκινήσουμε το ταξίδι, θα σου πω δύο μικρά μυστικά για το πώς να διώξεις τον θυμό σου μακριά.», του εξήγησε ο Τούλης ο εξερευνητούλης, ο Άγγελος όμως είχε κάποιες απορίες.

«Και τότε θα πάμε στο χωριό
στο σπίτι της γιαγιάς;»

«Αποφάσισες να φύγεις μακριά
από τους γονείς σου και να
μείνεις μαζί με την γιαγιά
σου. Αυτήν την απόφαση
όμως την πήρες όταν ήσουν
πολύ θυμωμένος. Δεν πρέπει
να παίρνουμε αποφάσεις
όταν νιώθουμε θυμό, γιατί
κάνουμε λάθη. Πρέπει πρώτα
να ηρεμήσεις, τον θυμό σου
να τον διώξεις και μετά να
αποφασίσεις σε ποιο σπίτι θέλεις
να μείνεις.», του είπε ο Τούλης ο
εξερευνητούλης.

Αγάπη

Χαρά

«Να ρωτήσω και κάτι ακόμα;»,
ρώτησε ευγενικά το μικρό αγόρι.

«Φυσικά Άγγελε! Ρώτα ό,τι θέλεις. Εγώ
είμαι εδώ, για να σου απαντήσω.»

«Είπες ότι το μπλε λεωφορείο είναι της
ηρεμίας. Τα άλλα λεωφορεία τι είναι;»

«Α ναι! Ευτυχώς που μου το θύμησες. Ξέχασα
να σου το πω! Το κόκκινο λεωφορείο είναι
της αγάπης, το κίτρινο είναι της χαράς και
το πράσινο είναι της ελπίδας.», εξήγησε
ο Τούλης ο εξερευνητούλης και ο μικρός
Άγγελος κατάλαβε. Κάθε χρώμα αντιστοιχεί
με ένα συναίσθημα.

Ελπίδα

Ηρεμία

«Πάμε να μάθουμε δύο μικρά μυστικά για να ηρεμούμε και να χαλαρώνουμε όταν νιώθουμε θυμωμένοι;»

«Ναιι!», ζητοκραύγασε χαρούμενο το αγοράκι και κάθισε σε ένα από τα μαλακά καθίσματα του λεωφορείου.

«Κάθε φορά που άγχος νιώθεις ή είσαι θυμωμένος πολύ, ένα απλό βήμα θα πρέπει να εφαρμόσεις και θα χαλαρώσεις στην στιγμή.», είπε σχεδόν τραγουδιστά ο Τούλης ο εξερευνητούλης, ενώ ο Άγγελος τον άκουγε με μεγάλη προσοχή.

«Το απλό αυτό βήμα λέει να μην ανησυχείς και όταν θυμωμένος νιώθεις να παίρνεις ένα άσπρο χαρτί. Με ένα μολύβι μεγάλο ή μια ξυλομπογιά ζωγράφισε στο χαρτί αυτό που σε έκανε να θυμώσεις πολύ. Μόλις την ζωγραφιά σου τελειώσεις, τσαλάκωσέ την, κόψε την σε μικρά κομματάκια και στο καλάθι σκουπιδιών πέταξέ την για να φύγει ο θυμός σου μακριά. Είμαι σίγουρος ότι θα νιώσεις καλύτερα μετά.», είπε ο Τούλης ο εξερευνητούλης και με μία αστραπιαία κίνηση εμφάνισε ένα ολόλευκο χαρτί και μία κόκκινη ξυλομπογιά.

Ο Άγγελος ξεκίνησε να ζωγραφίζει όλα όσα τον έκαναν να νιώθει θυμωμένος. Μόλις τελείωσε και το χαρτί του είχε γεμίσει, το έκοψε σε πολλά, μικρά κομματάκια και στην συνέχεια τα πέταξε στον κάδο. Είχε δίκιο τελικά ο Τούλης ο εξερευνητούλης. Ο θυμός του είχε φύγει, αφού τον πέταξε στα σκουπίδια. Τώρα ένιωθε λιγότερο θυμωμένος.

«Τρέχουμε ολοταχώς να μάθουμε το δεύτερο μυστικό μας. Άκου λοιπόν! Σε μία άνετη καρέκλα πρέπει να καθίσεις ή στο ζεστό σου κρεβατάκι να ξαπλώσεις όταν θυμωμένος πολύ νιώθεις. Πάρε μία μεγάλη βαθιά ανάσα από την μυτούλα σου και γέμισε με πολύ αέρα την κοιλίτσα σου, μέχρι αυτή να φουσκώσει σαν ένα μικρό μπαλόνι. Μετά φύσα δυνατά όσο πιο πολύ μπορείς, όπως ακριβώς φυσάς όταν σβήνεις τα κεράκια πάνω στην τούρτα σου. Μόλις βγάλεις όλο τον αέρα από την κοιλίτσα σου, θα νιώθεις ήρεμος πολύ και έτσι μαγικά θα εξαφανιστεί όλος ο θυμός.»

Μόλις άκουσε ο Άγγελος το δεύτερο μυστικό, βολεύτηκε καλύτερα στην θέση του και πήρε μια βαθιά ανάσα, τόσο βαθιά που η κοιλίτσα του φούσκωσε πολύ. Φύσηξε τον αέρα δυνατά και η κοιλίτσα του ξεφούσκωσε μεμιάς.

«Ευχαριστώ πολύ που μοιράστηκες μαζί μου τα μυστικά σου Τούλη εξερευνητούλη. Τώρα πια δεν είμαι θυμωμένος.», είπε χαρούμενα ο μικρός Άγγελος, που τώρα έπαψε να είναι ένα θυμωμένο παιδάκι και έγινε ένα χαρούμενο, υπέροχο αγοράκι.

«Χαίρομαι πάρα πολύ που σε βοήθησαν τα μικρά μου μυστικά.», χαμογέλασε ο Τούλης ο εξερευνητούλης. «Έτοιμος για το μεγάλο μας ταξίδι μέχρι το σπίτι της γιαγιάς;», τον ρώτησε ο εξερευνητούλης Τούλης, όμως το μικρό αγόρι τον κοίταξε σκεπτικός.

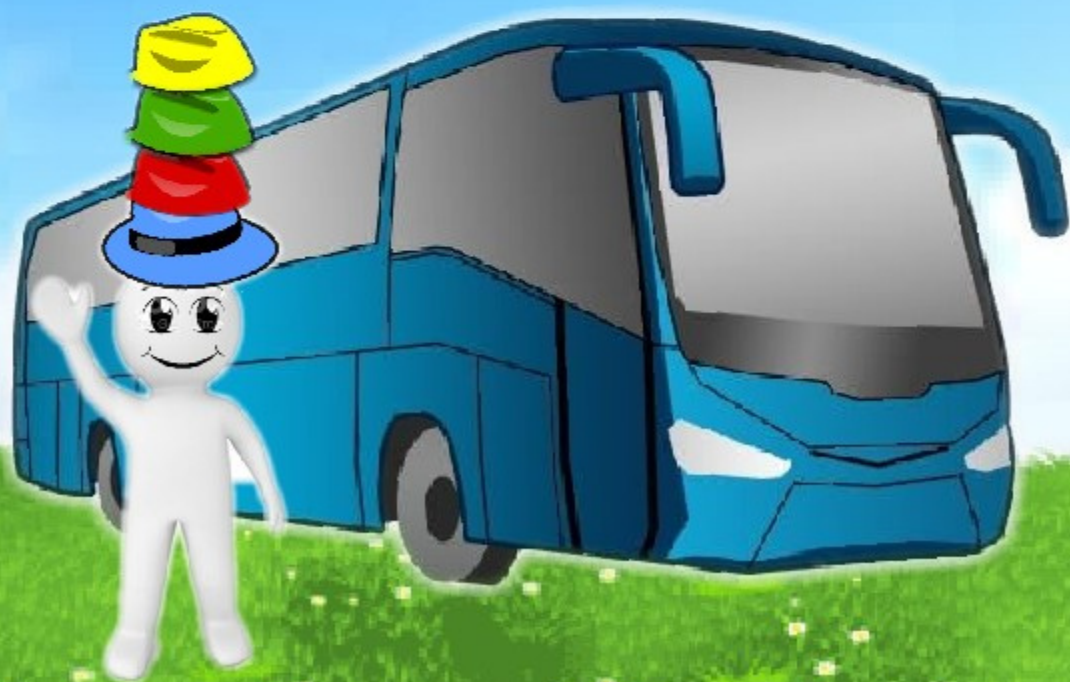

«Τώρα που δεν είμαι καθόλου θυμωμένος, το ξανασκέφτηκα και αποφάσισα ότι δεν θέλω να μείνω μαζί με την γιαγιά. Θέλω να γυρίσω στο σπίτι μου, μου έχουν λείψει πολύ οι γονείς μου και σίγουρα θα ανησυχούν που δεν έχω γυρίσει ακόμη στο σπίτι.», είπε ο Άγγελος και ένα γλυκό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα μικρά χείλη του Τούλη του εξερευνητούλη.

«Πολύ σωστή η απόφασή σου μικρέ Άγγελε! Δέσε λοιπόν την ζώνη σου και πάμε πίσω στο σπίτι.»

Το μπλε λεωφορείο ξεκίνησε και σε λίγα λεπτά είχε ήδη φτάσει στο σπίτι του. Ο μικρός Άγγελος ευχαρίστησε τον Τούλη τον εξερευνητούλη για την βοήθειά του και μπήκε μέσα στο σπίτι, αποχαιρετώντας το πανέμορφο μπλε λεωφορείο της ηρεμίας.

Οι γονείς του ήταν πολύ ανήσυχοι που ο Άγγελος άργησε να γυρίσει στο σπίτι. Όταν όμως η πόρτα άνοιξε και το μικρό τους αγοράκι μπήκε μέσα, ανακουφίστηκαν και έτρεξαν να τον αγκαλιάσουν. Ο Άγγελος χώθηκε στην μεγάλη και ζεστή αγκαλιά τους και εκείνη την στιγμή ένιωσε πραγματικά ήρεμος και ευτυχισμένος.

Από τότε ο μικρός Άγγελος έλεγε όλα όσα τον απασχολούσαν και όλα όσα τον έκαναν να στεναχωριέται στους γονείς του και δεν τους είπε ψέματα ποτέ ξανά. Όταν μερικές φορές ο Άγγελος είχε νεύρα και ήταν θυμωμένος, θυμόταν τα δύο μικρά μυστικά που του είπε ο Τούλης ο εξερευνητούλης και έδιωχνε τον θυμό του μακριά. Έτσι λοιπόν ήταν ένα χαρούμενο και υπέροχο παιδάκι!

